

Sygn. akt V CZ 15/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący)

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Biura Podróży i Usług "G." Sp. z o.o. w P.

przeciwko T. D. S.A. w K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 marca 2014 r.,

zażalenia strony pozwanej na wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 31 października 2013 r.

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 października 2013 r. Sąd Okręgowy w K. uchylił wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 11 kwietnia 2013 r. w sprawie z powództwa Biura Podróży i Usług „G.” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. przeciwko T. D. spółka akcyjna w K., o zapłatę. Powódka domagała się m. in. odszkodowania za bezumowne korzystanie z nieruchomości przez pozwaną.

Orzeczenie zaskarżyła pozwana spółka zarzucając naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. Pozwana wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 1¹ k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także w razie uchylenia przez sąd drugiej instancji wyroku sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W judykaturze Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że celem takiego zażalenia jest poddanie pod kontrolę prawidłowości uchylenia przez sąd drugiej instancji orzeczenia sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego postępowania, co może nastąpić jedynie w wypadkach przewidzianych w art. 386 k.p.c.. Taka konstrukcja oznacza, że Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu zażalenia nie może oceniać stanowiska sądu drugiej instancji, co do meritum sprawy, nawet gdyby uznawał je za błędne i odbiegające od utrwalonego stanowiska judykatury (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013r., II CZ 26/13, niepubl.).

Orzecznictwo Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje, że nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. występuje wtedy, gdy sąd pierwszej instancji zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu lub zarzutów merytorycznych przeciwstawionych zgłoszonemu roszczeniu. W rozważanej sprawie taka sytuacja występuje. Sąd Rejonowy oddalił powództwo m in. o odszkodowanie, uwzględniając podniesiony przez pozwaną zarzut zasiedzenia służebności gruntowej w swojej treści odpowiadającej służebności przesyłu. Sąd Okręgowy przyjął odmienną ocenę prawną i uznał, że zarzut podniesiony przez

pozwaną nie jest skuteczny. Takie rozstrzygnięcie aktualizuje potrzebę oceny przesłanek żądań zgłoszonych w pozwie, w szczególności w zakresie żądania odszkodowawczego. W tym zakresie Sąd Rejonowy zaniechał ustaleń faktycznych, jak też nie dokonał oceny prawnej. Tym samym, uchylenie wyroku Sądu Rejonowego na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. należy uznać za uzasadnione.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ §3 k.p.c. postanowił jak wyżej.